

ಇಂದ್ರಾಣಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಸತ್ಯವತಿಯ ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು.

ಮಾಧವರಾಯರು, ಸತ್ಯವತಿಯೊಂದಿಗೆ ರೂಮಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದರು.

ಮರುವಿವಸ ಉಳಿದಿದ್ದು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದರು. ಕಪಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಾದವು. ಹೊರಗಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೂತ್ರಪಿಂಡದ ಕಪಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕೃತ ಒಪ್ಪಿಗೆಗಾಗಿ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಅನುಮತಿಗಾಗಿ ಕಾಯತೊಡಗಿದರು.

ಆ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವತಿ, ಇಂದ್ರಾಣಿ, ದುರ್ಗ, ಮಾಧವರಾಯರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದಳು. ಮನೆಯ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಾ, ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಾ ಮನೆಯವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳಾಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಒಂದೆರಡು ಸಾರಿ ಆಸರೆ, ಆಪತ್ತಂಥು, ಪರಿವರ್ತನೆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುವ ಅವಕಾಶ ದೊರೆತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಅನಾಥ ಮಕ್ಕಳು, ವೃದ್ಧರ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ್ದ ಬೆಳಕನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿದಳು.

ಆ ದಂಪತಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಬದುಕುಗಳು ಬೀದಿಪಾಲಾಗುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೆನಪು ಸತ್ಯವತಿ ಹೆದರಿದಳು. ಅದೇ ವಿಷಯ ಅವಳಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಮುಖ್ಯತೆಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

'ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಅನಾಥಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ವೃದ್ಧರಿಗೆ, ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ನೀಡಿ, ನಿಸ್ವಾರ್ಥಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಈ ದಂಪತಿ. ಅಂಥವರ ಅನಾರೋಗ್ಯವನ್ನು ಆಧಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೇವಲ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಕಿಡಿ ಮಾರಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯೇ? ಎಷ್ಟು ನೀಚ ಕೆಲಸ!

ಒಬ್ಬರನ್ನು ನಾನು ಬದುಕಿಸಿದರೆ ಅವರು ನೂರಾರು ಮಂದಿಗೆ ಬದುಕು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಅವರನ್ನು ಬದುಕಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿದುದಕ್ಕೆ ಅವರು ಎಷ್ಟೋ ಎಷ್ಟು ಜನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣದಾನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು... ನಾನೂ ಯಾಕೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಾರದು?... ಇದು ಭಗವಂತ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಸದವಕಾಶ ಅಲ್ಲವೇ?' ಸತ್ಯವತಿಯ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಹೀಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿರಲು ಅವಳಿಗೆ ಸುಬ್ಬರಾಯಪ್ಪನ ಮಾತುಗಳು ನೆನಪಾದುವು.

'ರಾಯರು ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವರು ಅಂದರೆ, ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸಾಕು, ನೀನೇ ನಿನ್ನ ಹೃದಯ ತೆಗೆದು ಅವರ ಕೈಲಿಡೀಯೆ...'

'ನಿನ್ನ ಈ ಒಂದು ಕೇಸಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಮಿಷನ್ ತಗೋಳೋದಿಲ್ಲ.'

ಸತ್ಯವತಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಂತಃಕರಣದ ಮೊಗ್ಗು ಮೂಡತೊಡಗಿತ್ತು. ತ್ಯಾಗಗುಣ ಅರಳತೊಡಗಿತ್ತು. ಮಾನವೀಯತೆ ಪರಿಮಳ ಬೀರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತ್ತು.

ಆ ದಿವಸ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮಾಧವರಾಯರು ಹೇಳಿದರು.

"ಅಮ್ಮಾ... ಸತ್ಯವತಿ, ಸರ್ಕಾರದ ಅನುಮತಿ ಬಂದಾಯ್ತು. ನಾಲ್ವೈದು ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯದಿನ ನೋಡಿ ಡೇಟ್ ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡ್ತಾರೆ. ಆಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಿಂಗೇನಾದರೂ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮವರನ್ನ ನೋಡಿಬರಬೇಕು ಅನ್ನಿಸಿದ್ದೆ ಹೋಗಿ ಬಂದುಬಿಡು..."

"ಅಯ್ಯಾ... ನಾನು ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಹೋಗೋಲ್ಲ. ನಮ್ಮವರೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರ್ತಾರೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ನಾನು ಕಿಡಿ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂದಿದ್ದಲ್ಲ. ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಅಯ್ಯಾ..." ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು ಸತ್ಯವತಿ.

"ಹಾಗಾದರೆ... ನಿನ್ನ ಕಿಡಿ..."

"ನನ್ನ ಕಿಡೀನ ಮಾರ್ಕೋಳೋದಿಲ್ಲ ಅಯ್ಯಾ..."

ಮಾಧವರಾಯರು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸತ್ಯವತಿಯನ್ನೇ ನೋಡಿದರು. ಆದರೆ, ಆವೇಶಕ್ಕೊಳಗಾಗಲಿಲ್ಲ.